

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 888/2014
08.07.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужилаца Д.Ч. из Г.,..., П.В. из Б., Ж., ..., Ј.С. из З., ... и М.М. из Б., ..., чији су заједнички пуномоћници Д.С. и С.С., адвокати из Б., против тужених ЈКП Градско саобраћајно предузеће „Београд“ из Београда, Ул. Књегиње Љубице бр. 29 и А.s.t. д.о.о. из Б.,..., чији је пуномоћник В.М., адвокат из Б., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 7040/13 од 09.01.2014. године, у седници одржаној 08.07.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 7040/13 од 09.01.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3031/12 од 06.09.2013. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тражили поништај: анекса уговора о раду тужиоца Ч.Д. бр. 2/1020 од 26.04.2012. године, тужиоца П.В. бр. 2/966 од 26.04.2012. године, тужиље Ј.С. бр. 2/1016 од 26.04.2012. године и тужиоца М.М. бр. 2/1073 од 26.04.2012. године. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се пониште решења о отказу уговора о раду тужилаца и то: Д.Ч. бр. 17/191, П.В. бр. 17/199 и М.М. бр. 17/208, као и да се обавезе тужени ЈКП ГСП „Београд“ да тужиоце врати на рад на послове који одговарају њиховој стручној спреми и радном искуству. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се пониште уговори у раду тужилаца који су закључени са туженим А.s.t. д.о.о. из Б. и то: Д.Ч. бр. 685 М од 21.05.2012. године, П.В. бр. 685 Е од 21.05.2012. године и М.М. бр. 686 Д од 21.05.2012.

године. Ставом четвртим изреке утврђено је да је тужба тужиле Ј.С. у односу на друготуженог А.с.т. д.о.о. из Б., повучена. Ставом петим изреке није дозвољено тужилу Ј.С. преиначење тужбе. Ставом шестим изреке обавезани су тужиоци да друготуженом накнаде трошкове поступка од 40.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 7040/13 од 09.01.2014. године жалба тужилаца је одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Против правоснажне пресуде донесене у другом степену, тужиоци су изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о ревизији у смислу члана 408. ЗПП-а („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су били у радном односу на неодређено време код туженог ЈКП ГСП „Београд“ на пословима контролора у Служби за контролу возних исправа. Тужени ЈКП ГСП „Београд“ је 18.04.2012. године донео одлуку којом је усвојио Програм решавања вишка запослених, према коме су сви послови у Служби за контролу возних исправа престали да постоје. Како су сви послови укинута, престала је потреба за радом запослених, па је за њих 67 обезбеђена мера запошљавања – рад код другог послодавца, на основу споразума тужених од 14.03.2012. године, тако да ће запослени који прихвате закључење анекса уговора о раду засновати радни однос код друготуженог на пословима контролора возних исправа. Због тога је првотужени тужиоцима понудио анексе уговора о раду и сви тужиоци су их закључили 26.04.2012. године и према њиховим одредбама тужиоци ће након потписивања анекса закључити са друготуженим уговор о раду на неодређено време на пословима контролора возних исправа, а даном потписивања анекса престају да важе одредбе уговора о раду које су закључили тужиоци са првотуженим. После тога је првотужени донео спорна решења од 17.05.2012. године за тужиоце Ч.Д.а и В.П., а 18.05.2012. године за тужиоца М.М., на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду, који су проглашени вишком запослених и којима је обезбеђена мера запошљавања – рад код другог послодавца. Затим су наведени тужиоци 21.05.2012. године са друготуженим закључили уговоре о раду на неодређено време за послове контролор путних исправа у јавном превозу I категорије.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили одредбу члана 179. тачка 9. у вези са чланом 155. став 1. тачка 5.

и чланом 171. став 1. тачка 4. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05), када су одбили тужбени захтев тужилаца.

Одредбом члана 179. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05 и 54/09), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла. Такође, одредбама чланова 153-158. овог закона прописан је начин утврђивања вишка запослених код послодавца када је, с обзиром на укупан број запослених и број запослених који су вишак, неопходно доношење програма решавања вишка запослених, па је прописана садржина програма и поступак његовог доношења. Чланом 155. став 1. тачка 5. прописано је да програм садржи мере за запошљавање, поред осталих, рад код другог послодавца. Одредбом члана 171. став 1. тачка 4. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да понуди измену уговорених услова рада (анекс уговора) ако је запосленом који је вишак обезбедио остваривање права из члана 155. став 1. тачка 5. овог закона.

Према Програму решавања вишка запослених који је донео првотужени, сви послови у Служби за контролу возних исправа су укинати, па је престала потреба за радом запослених, а за њих 67, међу њима за тужиоце, обезбеђена је мера за запошљавање – рад код другог послодавца. Ова мера је и реализована 21.05.2012. године закључивањем уговора о раду на неодређено време тужилаца и друготуженог, пошто је претходно првотужени закључио анексе уговора о раду са тужиоцима и донео решења о отказу уговора о раду по којима је тужиоцима престао радни однос код првотуженог са даном 20.05.2012. године. Имајући ово у виду, као и цитиране одредбе Закона о раду, правилно су нижестепени судови оценили да су оспорени акти законити и да нису повређена права тужилаца.

Неосновано тужиоци ревизијом указују да је на њихову штету повређена одредба члана 158. Закона о раду, тако што им није исплаћена отпремнина, а утврђено је да су вишак запослених. Одредбом члана 158. став 1. Закона о раду прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у смислу члана 179. тачка 9. овог закона, запосленом исплати отпремнину у висини утврђеној општим актом или уговором о раду. Првотужени је решења о отказу уговора о раду тужиоцима донео на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду, а отпремнину им није исплатио, што није спорно. Међутим, по оцени Врховног касационог суда таквим поступањем првотужени није повредио одредбу члана 158. став 1. Закона о раду. Наиме, отпремнина је новчана накнада коју послодавац исплаћује запосленом ради губитка зараде до чега долази без кривице запосленог, када престане потреба за пословима које је радио и због тога се откаже уговор о раду. Стога је намена отпремнине да се запосленом обезбеди финансијска подршка у међураздобљу између престанка једног и почетка другог радног односа. У конкретном случају тужиоцима је престао радни однос код првотуженог због престанка потребе за њиховим радом, али им је управо првотужени обезбедио меру запошљавања – рад код другог послодавца. На тај начин тужиоцима је обезбеђен

континуитет радног односа, па иако је дошло до промене послодаваца, није дошло до губитка зараде (код првотуженог је радни однос престао 20.05.2012. године, а са друготуженим је радни однос заснован 21.05.2012. године) и стога тужиоцима не припада отпремнина предвиђена чланом 158. Закона о раду.

На основу члана 405. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**